

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Шта је лакше рећи: „Синко опраштају ти се греси твоји, или рећи устани узми одар свој и ходи“. То су браћо и сестре речи Господа Христа, које је он упутио Јеврејима, Фарисејима и Књижевницима који су га осуђивали за његова дела, за његове речи, за његове поступке, и вребали га да му нађу неку замерку, неки грех. Данашње Свето Јеванђеље говори браћо и сестре, о величини и значају вере, вере не било које, не било какве, него вере у Господа Исуса Христа као Сина Божијега. Господ је за време свога живота на земљи, путовао из места у место, проповедао Јеванђеље своје, чинио многа чуда над људима, исцељивао болесне, васкрсавао мртве, враћао вид слепима, чистио губаве, и остала многобројна чудеса. За свако од тих чуда Господ је најпре питао оне којима је потребна помоћ: „Верујеш ли да то ја могу учинити“? И на исповедање вере, Господ је онда давао исцељење болесницима. Шта то значи? То значи да Господ Христос и ако је Син Божији, Он не жели да врши никакву присилу над људима, над човеком, над његовом слободном вољом, него тражи сарадњу људске воље са вољом Божијом. То се читава управо кроз веру у Господа Христа као Спаситеља света.

Данас један догађај који је описан у Јеванђељу, има мало другачији след догађаја од уобичајеног. Господ је био у једном месту, у једној кући, око њега велика маса народа, а у томе месту био је један тешки болесник одузет, парализован, који није могао ни да се креће, ни да говори. Али је имао пријатеље. Пријатељи његови узевше га чувши да је Господ у томе месту, и чувши знали су да је многе исцелио, са вером да ће и њему помоћи, донели су тога болесника да га поставе пред Господа Христа, и да га овај исцели. Али мноштво народа нису могли ни да се приближе. Њихова вера је била тако јака, да они нису одустали од било каквог подвига и труда, попели су се на кућу, открили кров и спустили болесника са све постељом, пред ноге Господа Христа. И гле, нико ништа не тражи, али Господ каже Јеванђеље „видећи

веру њихову“, не веру болесника, него веру њихову, оних који су га донели, а његова вера је била евидентна, без његовог пристанка не би га они вукли улицама, и доносили тамо.

Дакле видећи веру њихову, коју су видели сви присутни, то је вера била евидентна, очигледна, видљива... Он рече узетоме: „Синко опраштају ти се греси твоји“, а Фарисеји помислише: „Ко је овај што тако хули на Бога, ми знамо да само Бог може опраштати грехе, а ко је овај да то ради“? А Господ, вели Јеванђеље, видећи помисли њихове, знајући њихове помисли, тајне, неизречене, неисказане, Он им рече: „Зашто зло мислите у срцима својим? Шта је лакше рећи узетоме узми одар свој иди дома, или опраштају ти се греси“. И онда објашњава: „Да знате да Син Човечији има власт отпуштати грехе људима“. Тиме је Господ показао да је Он управо Бог и Син Божији оваплоћени, који има право и власт да отпушта грехе. А онда обраћа се узетоме и каже: „Устани узми одар свој и иди дому своме“, и где парализовани човек, одузети човек који је толике године боловао, устаде на ноге своје узе ону своју постељу и пође. А народ видећи то задиви се говорећи: „Никад се ово и нигде није видело“!

Да, браћо и сестре заиста таква чудеса је Господ само чинио. А после Њега и Његови следбеници Свети Апостоли, Светитељи Божији до наших данашњих дана. Јер сећамо се пише у Светоме Писму, да само је сенка Апостола Петра исцељивала болесне по улицама, када је он пролазио. Да су многи носили угрушчиће зноја Апостола Павла, полагали на болеснике и они су оздрављали. Многобројна чудеса по нашим светињама, по манастирима... У манастиру Острогу, у манастиру Свети Наум, у манастиру Црна Река, Свети Јоаникије Девички... и да не набрајам даље. Свуда се иста и слична чуда дешавају. И што је најважније истом силом Божанском, јер је Господ обдарио своје верне службенике, своје слуге, своје Светитеље, том моћи Божанском, која такође од Бога кроз ове Светитеље чудотвори до данас.

Али исто тако као што је тамо била потребна вера, да би неко

добио исцељење од Господа Христа, тако и данас по нашим светињама, потребно је да онај који долази за помоћ код Светитеља Божијих, да има веру у себи, веру у Господа Христа, веру да ће му та светиња помоћи. И многи, многи од разних болести, не само душевних него и телесних, добијали су оздрављења и исцељења по нашим манастирима. А Господ овим чудом, над овим узетим човеком, Он је истовремено учинио два необична чудесна дела. Прво је исцелио његову душу од многобројних грехова, које је сигурно као човек имао, кад му је рекао: „Синко опраштају ти се греси твоји“. И још, тиме је показао да су греси били вероватно узрок његове болести, његове парализе, његове узетости. А онда, онда је исцелио и његово тело. Али таква дела Господа Христа, изазивала су дакле негодовање, код оних који су били вребали Његове речи, да би га за нешто окривили.

И данас има много оних који Господа Христа гоне, који траже длаку у јајету Његовим следбеницима, да би их окривили, осудили, без разлога и доказа. Али вера је потребна браћо и сестре свима нама, да би смо и ми били достојни да Господ над нама учини чудо, да и нама упути своје речи: „Отпуштају ти се греси твоји“. Јер греси су једино зло у овоме свету. Јер грех је једина сила демонска која човека одваја од Бога, која нас лишава вечнога живота и Царства Небескога. А Господ је дошао на земљу управо, да дарује људима живот вечни. Од нас тражи само једно-веру! Ко има вере, као зрно горушичино окретаће горе речју својом. Господ је дакле поставио једно мерило у овом свету, а то је вера наша, и живот по тој вери. Каже Свети Апостол да је вера без дела мртва. Наша вера Православна, треба да буде праћена и добрим делима. Пре свега чувањем од греха, од свакога зла, од сваке зле помисли, јер зло долази од ђавола. А плод греха је смрт. Господ је управо својим доласком ослободио човека од те троглаве аждаје, греха, смрти и ђавола. И тиме ослободио човека од пакла. Даровао му све Божанске силе, даровао му Божанску истину, Божанску правду, Божанску љубав, Божанску милост, вечни блажени живот и Царство Небеско.

Нека би Господ молитвама Свете Богородице, чији Покров чудесни Црква данас прославља, и молитвама Светих угодника Божијих, и нама дарује снаге и моћи да имамо веру непоколебиву, неупрљану било каквим лажима, јересима, да чувамо веру своју до последњега свога даха, и да живимо по тој вери. Јер само тако Господ ће нас препознати, као своје верне слуге, и примиће нас у своје Царство Небеско, да и ми тамо са свима Светима славимо Њега чудесног Господа са Оцем и Духом Светим, кроза све векове и сву вечност.

Амин.